

[Helge Adam Møller]

forsøg efter det andet på at føje nye områder til det tidligere samarbejde mislykkedes i disse årtier, og samtidig var arbejdet i Nordisk Råd i disse år også præget af snesevis af ubetydelige og ofte næsten sekteriske medlemsforslag, som blev sendt på ørkesløse og ressourcekrævende vandringer i systemet for at ende i ingenting efter et år eller to.

Dette har ikke været gavnligt for det nordiske samarbejdes omdømme, men i dag står vi i en ganske forandret situation. Udviklingen og ændringerne i Europa stiller det nordiske samarbejde i et nyt lys, og det er denne udvikling, som redegørelsen og statsministrenes rapport har taget stilling til og udmøntet i forslag til et vitaliseret og stærkt nordisk samarbejde inden for en større europæisk ramme. En nyprioritering er derfor hensigtsmæssig og nødvendig i de spørgsmål, som vi tidligere har søgt nordiske løsninger på, men som nu skal løses i en større europæisk ramme. Det skaber gode forudsætninger for at koncentrere det nordiske samarbejde om spørgsmål, hvor den nordiske samarbejdsmodel forbliver enestående, og hvor fællesskabet mellem de nordiske lande savner et europæisk modstykke.

Et område, hvor den konservative folketingsgruppe ganske kan tilslutte sig de synspunkter, som nævnes i redegørelsen, er kulturområdet. I et stadig mere integreret Europa er det vigtigt at værne og videreudvikle den nordiske kulturelle identitet, og derfor bør den rolle, som det nordiske samarbejde kan spille på dette område, helt givet have øget vægt. Vi kan derfor helt tilslutte os opbygningen af en ny nordisk kulturfond og ser frem til, at dette sker i tæt samarbejde mellem de nordiske kulturministre og Nordisk Råd for at sikre en bred nordisk forankring for denne nyskabelse.

Den del af redegørelsen, der omtaler det nordiske miljøsamarbejde og udviklingen af infrastrukturen i Norden, kan jeg helt tilslutte mig.

Jeg skal nu knytte nogle kommentarer til enkelte af de specifikke dele af redegørelsen. Der skal indføres et aktivt nordisk formandskab på alle niveauer i det nordiske regerings-samarbejde. Dette er meget positivt og vil uden tvivl styrke den politiske styring af samarbejdet, samtidig med at dialogen mellem regeringerne og parlamentarikerne bliver klare-re. Der er ingen tvivl om, at parlamentarikersi-

den alvorligt må overveje at gennemføre en lignende ordning, også for at fastholde, at parlamentarikernes indflydelse på det nordiske samarbejde ikke bør mindskes.

Men samtidig med, at der indføres et aktivt formandskab på alle niveauer i det nordiske samarbejde, kan det være svært at se, hvilken rolle de enkelte landes samarbejdsministre skal have i fremtiden. Her er det meget vigtigt at holde sig for øje, at samarbejdsministrene ikke må blive en forsinkende omvej mellem statsministrene og Nordisk Råd til skade for den fremdrift i arbejdet, som vi jo alle ønsker.

I den rapport, som blev udarbejdet af statsministrenes specielle medarbejdere, og som danner grundlaget for debatten i dag, stilles der forslag om, at de enkelte landes regerings-medlemmer ikke skal indgå som medlemmer af landenes delegationer. Det er efter min mening ikke nogen god idé. Jeg har bemærket, at statsministeren i sin redegørelse ikke har hæftet sig nærmere ved dette punkt, og jeg håber, at årsagen er, at statsministeren heller ikke er specielt begejstret for tanken. Efter min opfatelse er det et enestående særkende for Nordisk Råd, at det er både regeringernes og parlamentarikernes samarbejdsorgan, og dette særpræg har givet Nordisk Råd en unik position i forhold til andre internationale parlamentariske forsamlinger.

Jeg mener, at det har været en klar styrke for det nordiske samarbejde, at såvel regerings-medlemmer som parlamentsmedlemmer har kunnet mødes i Nordisk Råd og drøfte tingene i fællesskab. Forlader man den ordning, må man finde frem til et alternativ, så regeringerne fortsat er repræsenteret ved sessionen på den ene eller anden måde. Kombinationen af parlamentarikere og regeringsmedlemmer bør ikke opgives.

Den nye sikkerhedspolitiske situation i Europa og i Norden betyder, at sikkerheds- og udenrigspolitiske spørgsmål nu kan drøftes i Nordisk Råd. Dette er tilfredsstillende, og jeg er sikker på, at mange medlemmer ser frem til drøftelserne om disse emner på sessionen i Århus næste onsdag.

Jeg har med tilfredshed bemærket, at statsministeren i sin redegørelse giver udtryk for en anden holdning til budgetbehandlingen i Nordisk Råd end den, som anføres i embedsmandsrapporten. Jeg er glad for, at statsmini-